

Bilag til tillægsbet. o. lov. vedr. forældelse af fordringer (forældelsesloven)

derfor efter Justitsministeriets opfattelse ikke være udløbet efter de foreslåede regler.

I det andet eksempel beskrives en situation, hvor den skadelidte ikke regner med, at hun vil få varige men. Skadelidte har indimellem nogle rygproblemer, som hun kommer sig over, og først da skadelidte efter et rygproblem knap tre år efter ulykken ikke kommer sig igen, anmelder hun skaden. At skadelidte anmelder kravet, inden der er gået 3 år fra den begivenhed, der gav anledning til rygproblemerne, skyldes ifølge advokaterne den tilfældighed, at rygproblemernes varige karakter når at vise sig inden for 3 år.

Efter Justitsministeriets opfattelse følger det af lovforslagets § 3, stk. 2, at forældelsesfristen for krav på godtgørelse for varigt men i en sådan situation tidligst vil skulle regnes fra det tidspunkt, hvor de helbredsmæssige følger af skaden er så afklarede, at den skadelidte kan opgøre sit krav. I det nævnte eksempel vil forældelsesfristen for kravet på mengodtgørelse derfor efter Justitsministeriets opfattelse først skulle regnes fra det tidspunkt, hvor det kan konstateres, at rygproblemerne har en varig karakter.

I dette eksempel ville forældelsesfristen for kravet om mengodtgørelse derfor efter Justitsministeriets opfattelse ikke være udløbet efter de foreslåede regler, selv om rygproblemernes varige karakter først havde kunnet konstateres f.eks. 4 år efter skaden.

Spørgsmål nr. 36:

I et tænkt eksempel, hvor en person kommer ud for en arbejdsulykke, antager vi, at sagen bliver endeligt afgjort i Ankenævnet efter 2 år med en erstatning for såvel mén som delvis erhvervsvenetab. I så fald bedes ministeren redegøre for, hvor lang tid, der herefter må gå, før sagen bliver indbragt for domstolene med krav om erstatning efter erstatningsansvarsloven. Herunder om der er forskel i forhold til sager om supplerende mén- og erstatningsansvarserstatning og sager om godtgørelse for svie og smerte.

Svar:

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål nr. 20 vedrørende lovforslaget, vil den foreslåede »korte« forældelsesfrist som udgangspunkt skulle regnes fra skadens indtræden både for krav efter arbejdsskadesikringsloven og krav efter de almindelige erstatningsretlige regler, jf.

lovforslagets § 2, stk. 1 og 4. Denne forældelsesfrist begynder dog ikke at løbe, hvis skadelidte var i utilregnelig uvidenhed om fordringen eller skyldneren, jf. lovforslagets § 3, stk. 2.

Det følger af Højesterets dom, der er optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1995.843 H, at i tilfælde, hvor et krav kan være omfattet af arbejdsskadesikringsloven, er den skadelidte ikke berettiget til at forfølge sit eventuelle krav efter de almindelige erstatningsretlige regler, før spørgsmålet om dennes tilsvarende krav efter arbejdsskadesikringsloven er afgjort. Dommen indebærer, at krav på supplerende godtgørelse for varigt men og supplerende erstatning for tab af erhvervsvenne (»differencekrav«) ikke kan rejses efter de almindelige erstatningsretlige regler, før spørgsmålet om kravet efter arbejdsskadesikringsloven er afgjort.

Det følger af lovforslagets § 14, at hvis fordringshaveren har været afskåret fra at afbryde forældelse på grund af en hindring, som ikke beror på fordringshaverens forhold, indtræder forældelse tidligst et år efter hindringens ophør. Denne bestemmelse vil i givet fald finde anvendelse på den beskrevne situation, således at forældelsesfristen vedrørende differencekrav tidligst kan udløbe et år efter arbejdsskademyndighedernes afgørelse om kravene i henhold til arbejdsskadesikringsloven.

Den skadelidte vil i det nævnte eksempel, hvor der kun er gået 2 år fra forældelsesfristens begyndelsestidspunkt, da der træffes afgørelse efter arbejdsskadesikringsloven, have et år efter Ankestyrelsens afgørelse til at indbringe det supplerende krav mod arbejdsgiveren for domstolene. Var der f.eks. blevet truffet afgørelse efter 1 år, ville den skadelidte have haft 2 år til at indbringe sagen for domstolene i medfør af den foreslåede 3-årige forældelsesfrist, og § 14 ville i så fald ikke have haft selvstændig betydning. Var der f.eks. blevet truffet afgørelse efter 3 år, ville den skadelidte i medfør af § 14 have haft et år til at indbringe sagen for domstolene.

Der kan ikke efter arbejdsskadesikringsloven rejses krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste eller godtgørelse for svie og smerte. Sådanne krav vil derfor kunne rejses uafhængigt af arbejdsskademyndighedernes behandling af kravet efter arbejdsskadesikringsloven. Forældelsesfristen for disse krav vil skulle regnes fra skadens indtræden, jf. lovforslagets § 2, stk. 4, med-